

Hôm đó trời đẹp, Vịt con ra sông chơi. Theo thói quen, nó cởi quần áo ra bỏ lung tung trên bờ mà không để cho gọn gàng, rồi nhảy ùm xuống nước bơi thỏa thích. Vì vút khắp nơi nên lát sau quần áo bị nước cuốn trôi đi hết cả mà Vịt con chẳng hề hay biết.

Bơi thật vui xong Vịt con lên bờ thì không thấy quần áo đâu nữa. Làm sao về nhà được bây giờ? Vịt con òa lên khóc. Nhìn xung quanh, Vịt con thấy có mấy chiếc lá sen to, nó bèn nghĩ ra cách ngắt lá sen che lên người để về nhà.

Vịt con vừa ôm lá sen trước ngực vừa chạy về nhà. Chạy qua bãi cỏ thì Thỏ nhìn thấy, nó cười.

- Lêu lêu xấu hổ quá!

Vịt con nghe thế, biết là Thỏ hát trêu mình, xấu hổ đến đỏ cả mặt. Khi Vịt con đi qua rừng, lại nghe thấy tiếng cười của Khỉ trên cây.

Vịt con lại càng xấu hổ khóc to hơn. Về đến nhà, Vịt con kể đầu đuôi cho mẹ nghe, mẹ nó không nhịn được cười nói:

- Từ nay con nhớ phải bỏ thói quen để quần áo

lung tung nhé!

Vịt con “Vâng ạ” rõ to rồi đi mặc quần áo.